

Sygn. akt V CSK 153/19

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.
przeciwko A.M.W-W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...].
z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza na rzecz pozwanej od skarżącego kwotę 2717 (dwa
tysiące siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...]. z dnia 15 listopada 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi

kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Wywód uzasadniający istnienie tej oczywistej zasadności powinien wykazać niewątpliwą, widoczną „na pierwszy rzut oka” sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni. Wymaga to wykazania, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, co można stwierdzić bez konieczności przeprowadzania bardziej szczegółowej analizy (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej sprowadza się do naruszenia norm uregulowanych w przepisach prawa materialnego oraz procesowego wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych, a także do błędnej wykładni postanowień umowy kredytu. Stwierdził też, że w okolicznościach sprawy nie było podstaw do uznania, iż kredytodawca przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy był obowiązany do przeprowadzenia działań upominawczych, natomiast jako wypowiedzenie umowy, skutkujące postawieniem całej należności w stan wymagalności, można traktować samo złożenie pozwu o zapłatę. Powołał się także na naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. - zresztą tylko ten przepis precyzując w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - podnosząc, że Sąd Apelacyjny wydając wyrok w sprawie powinien był wziąć pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, a także mieć na względzie, iż uwzględnieniu roszczenia poprzez zasądzenie należności nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy.

Należy zwrócić uwagę, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej, dlatego jego uzasadnienie

wymaga przytoczenia konkretnych przepisów prawa ze wskazaniem, na czym polega ich oczywiste naruszenie. Takiej analizy zawarty w uzasadnieniu wniosku wywód nie zawiera, jest ogólnikowy, bardziej szczegółową argumentację zawarto jedynie w uzasadnieniu podstaw skargi. Ogólne zaś nawiązanie do przepisów przytoczonych w podstawach skargi nie wystarcza, bowiem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają ocenie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione (postanowienie SN z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, www.sn.pl, zob. także m. in.: postanowienia SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15, www.sn.pl, z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 262/13, nie publ., z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt II UK 274/09, www.sn.pl, z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 207/07, nie publ., z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 160/07, www.sn.pl). (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, www.sn.pl).

W skardze zakwestionowano prawidłowość wykładni postanowień umowy kredytowej, zaś w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał jedynie, że postanowienia umowy są „jasne, jednoznaczne i nie powinny budzić wątpliwości, w szczególności, gdy się ma na uwadze wskazane przepisy prawa powszechnie obowiązującego”. Nie nawiązał w tym wywodzie jednak do konkretnych przepisów prawa, nie wskazał, jakie zasady wykładni oświadczeń woli i w jaki sposób naruszono, ani na czym miało polegać wadliwe zastosowanie lub błędna wykładnia art. 65 k.c., określającego zasady wykładni. Nie sprecyzował nawet konkretnych postanowień umownych rzekomo błędnie zinterpretowanych przez Sąd drugiej instancji, który wyjaśnił w uzasadnieniu wyroku, że postanowienia spornej umowy kredytu zawarte w szczególności w jej § 12 ust. 3 i 6 nie budzą jakichkolwiek wątpliwości wobec ich jednoznacznej treści. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie powążył skarżący zatem konstatacji Sądu drugiej instancji co do braku skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, a tym samym braku skutecznego przelewu wierzytelności na rzecz powoda i braku możliwości postawienia przez niego wierzytelności w stan wymagalności poprzez czynności procesowe w toku niniejszego postępowania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

jw